

LOVESTORY

VE VÝTAHU

A DALŠÍCH **77**
POVÍDEK Z FLEKU

MILOŠ ČERMÁK

ILUSTROVAL MILOŠ GAŠPAREC

MILOŠ ČERMÁK

LOVESTORY VE VÝTAHU

A DALŠÍCH 77 POVÍDEK Z FLEKU

ILUSTROVAL MILOŠ GAŠPAREC

© Miloš Čermák, 2013
Illustrations © Miloš Gašparec, 2013
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2013

ISBN 978-80-7388-795-7

EDIČNÍ POZNÁMKA

Povídky *Z fleku* jsem psal počátkem roku 2013 na blog s názvem Zfleku.cz. Původním plánem bylo psát každý den jednu krátkou povídku. Některé dny jsem vynechal a některé povídky nebyly krátké, ale záměr se víceméně podařilo splnit. Všechny byly publikovány v den, kdy vznikly. Blog měl pro mě překvapivou návštěvnost, zhruba po měsíci projektu se ustálila na asi třech tisících unikátních čtenářích denně. V to jsem nedoufal a mile mě to překvapilo.

Napsal jsem přesně 100 povídek. V této knize jich je z původní stovky otištěno 73, a to přibližně v pořadí, jak vznikaly, byť některé povídky jsem z obsahových důvodů přeházal. Doplnil jsem pět povídek, které jsem psal „na přání“, lépe řečeno na základě námětů zaslaných čtenáři. Které to jsou, případně který den jsem je napsal a publikoval na blogu, je uvedeno v závorce za názvem každé povídky v obsahu knížky.

Původně jsem povídky *Z fleku* nechtěl vydávat knižně, do toho mě „uvrtali“ sami čtenáři, kteří se na papírovou podobu blogu ptali. Netušil jsem, zda se jedná jen o jejich zdvořilost, anebo skutečný zájem, a tak jsem si to rozhodl otestovat na webu Hitihit.cz. Ten umožňuje tzv. crowdfunding nejrůznějším projektům. Jde o způsob financování, kdy zájemci mo-

MILOŠ ČERMÁK

hou poslat peníze na daný projekt, a tím si dotyčný produkt či službu předplatit. Když se nevybere dostatečné množství finančních prostředků, tak se jim peníze vrátí.

Opět jsem byl mile překvapen, za stanovených 45 dní přispěli čtenáři více než dvojnásobnou částkou, kterou jsem stanovil jako minimum pro vydání knihy. Patří jim můj ohromný dík a také poděkování v této knize.

Miloš Čermák
v Praze, 9. září 2013

OBSAH

Mému andělovi nechutná bourbon (1. 1.)	11
Bubliny nelžou (12. 1.)	13
Čistá mysl (16. 1.)	17
Bůh viděl aut (1. 2.)	19
Potíže pana Smithe (6. 3.)	22
Dobro a zlo v chodbičce u záchodu (5. 1.)	27
Šance pro Angelinu Jolie (7. 1.)	30
Čínské přísloví o poněkud choulostivé věci (8. 1.)	32
Špatnej den (9. 1.)	34
Brigáda pana Bárty (povídka na přání)	36
Vítr v obýváku (11. 1.)	45
Osoba sakra blízká (13. 1.)	47
Štěstí chodí dokola (17. 1.)	49
Vrazi číslo pět (19. 1.)	52
Když cesta je cíl (20. 1.)	56
Fejsbukovej román (21. 1.)	58
Chvilka s andělem (13. 4.)	61
Lovestory ve výtahu (24. 1.)	64
Můj taxikář je anděl (25. 1.)	68
Jak se loupe banán (26. 1.)	71
Vylosování zástupci lidu (27. 1.)	75
A na všech rozích byla červená (28. 1.)	78

Asi mě někdo nahlásil (30. 1.)	81
Úsměvem nic nepokazíš (31. 1.)	85
Přání k narozeninám (2. 2.)	88
Ať žije zdravá výživa (4. 2.)	91
Zbytečné obavy (4. 3.)	93
Hodina dopravní výchovy (5. 2.)	95
Poslední lajk (7. 2.)	98
Den jako každý jiný (10. 2.)	102
Láska s nízkou akontací (povídka na přání)	107
Ukončete výstup a nástup (11. 2.)	115
Změna zaměstnání (12. 2.)	119
Osudová chvilka (13. 2.)	122
Když máte den blbec (14. 2.)	124
Nepovedená věštba (17. 2.)	127
Kdo je ten člověk? (18. 2.)	129
Incident u večere (20. 2.)	132
Nepřečtená esemeska (21. 2.)	136
Jak se cítíte? (22. 2.)	139
Chytrost nejsou žádné čáry (23. 2.)	143
Počkejte na vyzvání (24. 2.)	147
Láska ze Starbucks (25. 2.)	150
O posmrtným životě (27. 2.)	154
Zničený život (1. 3.)	158
Zázračné brýle (2. 3.)	162
Zlu se musíš postavit (3. 3.)	166
Takový důvěřivý moula (5. 3.)	168
Dokonalej zločin (7. 3.)	171
Příběh fajnovýho člověka (9. 3.)	175
Nový model (10. 3.)	181
Takovou šanci máte jednou za život (12. 3.)	186

LOVESTORY VE VÝTAHU

Všichni jsme jeho followeri (13. 3.)	190
Kouzelné dědeček (15. 1.)	194
Tři sudičky (povídka na přání)	196
Dovoz je v ceně (14. 3.)	199
Rodičovské víkend (povídka na přání)	203
Neznámé číslo (15. 3.)	208
Ta holka má talent! (16. 3.)	213
Procházka v parku (19. 2.)	218
37 minut (18. 3.)	220
Bacha, jsi teď hodně blbej (19. 3.)	223
Nehoda autíčka Artin (povídka na přání)	228
Když utečeš, tak vyhraješ (20. 3.)	234
Důležitý mají přednost (22. 3.)	237
Noční návštěva slečny Petry (26. 3.)	240
Štěstí je perspektivní produkt (28. 3.)	244
Mlčení znamená souhlas (29. 3.)	250
Konečná stanice, prosíme vystupte (30. 3.)	253
Další, prosím! (3. 1.)	257
Dnes neumírej (1. 4.)	260
Nemilá událost ve 3.B (4. 4.)	264
Plastové srdíčko za dvacku (6. 4.)	268
Ano, pane premiére (8. 4.)	272
Pozor na detektory, jsou citlivé (10. 4.)	276
Cípísek (11. 4.)	279
I Všemohoucí má své dny (12. 4.)	281
Chci psát jenom skvělé věci (16. 4.)	285
Poděkování	291

MÉMU ANDĚLOVI NECHUTNÁ BOURBON

Seděl jsem u počítače, když se vpravo vedle mého stolu zjevil anděl. Řekl: „Moc chlastáš.“

Odsunul jsem nenápadně levou rukou sklenku bourbonu za monitor, ale myslím si, že mě viděl. Prozradilo ho nadzvednutí obočí.

Ovšem nic neřekl.

„Nechlastám,“ rozhodl jsem se vzdorovat.

„Chlastáš,“ řekl. Klidně, ale důrazně.

Pokrčil jsem rameny a vytáhl sklenku zpoza monitoru. Dokonce jsem v ní na protest smočil rty. „Jestli myslíš tuhle sklenku bourbonu... tak tu jsem si nalil kvůli inspiraci.“

„Nevím, kdo ti nakukal, že bourbon prospívá inspiraci.“

Řekl jsem: „Nikdo mi to nenakukal. Vycházím z vlastní zkušenosti.“

„Inspiraci prospívají deprese, hrozné zážitky a osobní tragédie. Většina velkých spisovatelů jimi prošla,“ poučil mě anděl.

„A bourbon,“ dodal jsem, doufaje, že tuhle duchamornou debatu zlehčím.

Anděl mávl rukou. „To jsou tlachy,“ řekl. „Nemůžeš napsat žádnou skutečnou literaturu, když vedeš ten svůj šťastný život a chlastáš si tu každý večer drahý bourbon.“

„Není zas tak drahý. Na to, jak je kvalitní,“ použil jsem argument, který obvykle říkám své ženě v supermarketu.

„Navíc škodí tvým játrům,“ řekl.

Zpozorněl jsem. „Ty snad něco víš?“ zeptal jsem se nejistě. Říká se o mně, že jsem hypochondr. A anděl přece jen ztělesňoval v mé pracovně vyšší moc.

„Nejsem tvůj lékař,“ odsekl protivně.

„Ale jsi můj anděl,“ namítl jsem.

Mávl rukou, jako kdyby chtěl říct: „Zeptám se u nás nahoře na právním, jestli smlouvu už nejde vypovědět,“ ale nic takového samozřejmě neřekl. Vyšší duchovní bytosti musí dodržovat určité dekorum.

Každopádně však zmizel. V místnosti po něm zbyl jen závan průvanu mezi dveřmi a pootevřeným oknem.

Napil jsem se bourbonu a napsal tuhle povídku.

BUBLINY NELŽOU

Když se Cmíral po probuzení postavil v koupelně před zrcadlo, nijak zvlášť se neprohlížel. Opláchl si obličej, vypucoval si zuby, a teprve když se začal holit, všiml si, že má nad hlavou nějaký zvláštní útvar.

„No ty vole, co tohle je?“ řekl nahlas.

Asi deset centimetrů nad temenem se mu vznášela bublina, ne nepodobná té, které svým hrdinům kreslí autoři komiksů. Cmíral měl v té svojí číslici 6. Pokoušel si promnout oči, rozehnat bublinu prudkými pohyby ruky, a dokonce si vzal i tabletu aspirinu, ale bublinu tam měl pořád.

Jak se ukázalo, když přišel do kuchyně, bubliny měly nad hlavami i jeho manželka a dvě dcery. Zaujalo ho, že žena má v bublině číslo 24, ale nepřikládal tomu žádnou důležitost. Zvláštní úkaz Cmíralovy rozrušil, ale když po zapnutí televize zjistili, že bubliny mají nad svými hlavami i moderátoři ranní show, rozhodli se to vzít klidně. Cmíral odešel jako obvykle do práce a jeho dvě dcery do školy. Manželka byla v domácnosti, takže zůstala doma.

Abychom to zkrátili, ukázalo se, že bubliny mají všichni. Pravděpodobně celá populace Země! Stala se z toho velká událost. Zpravodajství světových médií se nevěnovalo niče-

mu jinému. Logicky každého nejvíc zajímalo, co znamenají čísla v bublinách. Určitým vodítkem bylo, že děti měly v těch svých obvykle nulu, ale u dospělých se žádnou hlubší logiku vypořádat nepodařilo.

Řešení bylo oznámeno až odpoledne. Jak stálo v prohlášení Vatikánu, v nebi se pokazily počítačové servery a došlo k úniku citlivých osobních informací. Konkrétně se každému obyvatele Země zobrazil v bublině nad hlavou počet sexuálních partnerů. Katolická církev se jménem Pánaboha a jeho IT manažera co nejupřímněji omluvila. Zároveň slíbila, že nejpozději do půlnoci bubliny opět zmizí.

No to byla bomba! Ještě nikdy se takto intimní informace v tak velkém rozsahu nedostaly na veřejnost! Bubliny byly viditelné i na fotografiích a videozáznamech, takže byt většina lidí měla tendenci ostatním co nejrychleji zmizet z očí, existovala řada materiálů, ze kterých bylo možné dotyčné číslo třeba i dodatečně zjistit.

Bulvární média začala zveřejňovat seznamy celebrit a příslušných čísel. Bylo pozoruhodné, jak u některých byla tato čísla překvapivě vysoká, a u jiných zase – stejně překvapivě – naopak nízká. Dokonce se zjistilo, že jedna hollywoodská herečka, považovaná za sex-symbol se zhýralým životním stylem, je podle své bubliny ve skutečnosti panna.

Cmíral z toho byl celý užaslý. Ano, měl před svojí manželkou pět partnerek, takže jeho bublina nelhala. Zdálo se mu to neuvěřitelné. Samozřejmě okamžitě pátral v paměti, co měli na bublinách lidé, které během dne potkal. S úlevou si pamatoval, že jeho mladší dcera tam měla nulu, a naopak ho trochu rozrušilo, že ta starší, sedmnáctiletá, tam měla trojku. A byl

rád, že jeho kolega z kanceláře se mohl vykázat pouhou čtyřkou. Nesnesl by, kdyby měl ten samolibý vejtaha víc než on!

Cmíral vytočil číslo své ženy, aby jí překvapivou informací sdělil. Ze zkušenosti věděl, že obvykle televizi ani rozhlas doma nesleduje. Vlastně nevěděl, co celé dny dělá. Pravděpodobně něco důležitého, protože mu nevzala ani vyzvánějíci telefon. Asi si ho někam odložila, pomyslel si Cmíral.

Nemohl se dočkat, až dorazí domů. Podle rozsvíceného obýváku poznal, že žena je doma. Dcery byly jako každé úterý na tréninku.

Zazvonil. A když mu žena otevřela, bez pozdravu jí řekl: „Už to víš?“

Odpověděla: „Co jestli vím?“

„Ty nesleduješ zprávy?“

„Měla jsem spousty práce,“ odpověděla.

Byl nadšený. Rád lidem sděloval nové informace. Řekl: „No to nebudeš věřit, jak se ta věc s bublinama vyvrbila.“

Ale v té chvíli si všiml, že jeho manželka má v bublině nad hlavou číslo 25.

ČISTÁ MYSL

Řekl: „Teď už tam to řešení musíte vidět!“

A ona zamrkala velkými řasami a odpověděla: „Nevidím, pane profesore.“

Chtěl vykřiknout: „Možná kdybyste, slečno, používala víc hlavu než ty svoje velké kozy, tak by to bylo všechno jiné!“ Ale nahlas neřekl nic.

Nerad studenty ponižoval, nebyl to jeho styl. Neměl ani nijak přehnané nároky, konec konců učil budoucí ekonomy, nikoliv matematiky. Ale chtěl, aby měli aspoň minimální základy.

Byl zvyklý, že studentky chodily na jeho zkoušku vyzývavě oblečené, ale tohle bylo i na něj trochu moc. Dívka sedící proti němu měla opravdu velmi krátkou minisukni a téměř průhlednou halenku. Bez podprsenky, je asi zbytečné dodávat.

Bylo mu to víc trapné než cokoliv jiného. Proto se jí snažil pomoci. Když viděl, že na zadanou rovnici kouká zcela nechápavě, vzal sám do ruky tužku a na několika řádcích naznačil řešení.

Když tužku odložil a vzhlédl k ní, čekal, že v jejích očích uvidí záblesk poznání. Ale místo toho se mu otevřel teď už téměř nerušený výhled na její prsa. Když zbavoval jmenova-

tele odmocnin, musela si rozepnout poslední dva knoflíčky u halenky.

„Nevím, pane profesore,“ řekla.

„Zkuste to,“ řekl.

Oba pochopili, že jsou na konci svých možností. On už nevěděl, jak víc jí pomoci. Nešlo to. Ať už by udělal cokoli, dopočítal by ten příklad fakticky sám. A pak by bylo zcela proti jeho zásadám udělat cokoli jiného než ji od zkoušky vyhodit.

Ani ona nevěděla, co dál. Naznačila mu snad všemi existujícími způsoby, že mu své chybějící znalosti matematiky chce vynahradit jinak. Nebyl by první profesor, se kterým se vyspala kvůli zkoušce. Ale nemohla by si vážit sama sebe, kdyby udělala další krok. To prostě nešlo.

„Zkuste to,“ zopakoval.

Zadívala se na papír. Teď bylo zjevné, že horečnatě přemýšlí. Ale pak zase zavrtěla hlavou. „Nevím,“ řekla.

Nejradši by zvolal: „Do prdele, prostě se zbav těch zlomků a převed' x na levou stranu!“, ale jen tiše vzdychl.

„Leda...“ řekla a podívala se na něj. Ona na to přišla, blesklo profesorovi hlavou. To jsou ty úžasné momenty, které každý matematik zná. Kdy se něco zdánlivě neřešitelného najednou ukáže být banálním a jasným.

Měla to doslova vepsané do tváři. Ulevilo se mu. Prokristapána, já snad začnu věřit na zázraky, napadlo ho.

„Ano?“ zeptal se, tentokrát si už jistý, že to aspoň na tu trojku bude.

„Leda bych vám ho vykourila,“ řekla.

BŮH VIDĚL AUT

Vykřikl: „Aut!“ A raketou ukázal na místo, kam podle něj dopadl míček.

Ten druhý se na něj od sítě upřeně podíval a řekl: „To se mi nezdá. Já ho viděl dobřej.“

„Byl to aut,“ trval na svém.

„Podle mě lízal čáru,“ řekl, obešel síť a zamířil ke svému protihráči. Skoro to vypadalo, jako by se chtěl podle odrazu v antuce přesvědčit, kam míček dopadl. Ale to nebylo možné, protože hráli v hale na umělém povrchu.

Takže to spíš byla taková psychologická válka.

Stáli teď proti sobě. A oba dávali neverbálními prostředky tomu druhému najevo, že to nebudou oni, kdo ustoupí.

„Neblbni, byl to aut!“ řekl. „Stál jsem dva metry od něj.“

„A já ti říkám, že lízal čáru. Sledoval jsem ho támhle od sítě!“ odpověděl.

„Byl to aut, ale dáme teda novej,“ pokrčil rameny.

Za normálních okolností by to tím skončilo, ale toho druhého rozčilil jeho tón.

„Co tím chceš říct, že to byl aut? Nebyl to aut. Byl dobřej. Žádnej novej míč.“

„Cože?“